

patentu dokonaná, byla uznána za platná. Při tom nesejde ani na tom, že v přítomné době služební pozemek není již v katastru označen jako les. Napadené zrušovací usnesení rekursního soudu, nařizující prvému soudu doplnění řízení v tomto směru, jest odůvodněno.

Čís. 5535.

V řízení o umoření státních dluhopisů (rakouské stříbrné renty) jest Ředitelství státního dluhu oprávněno ku stížnosti.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, R II 362/25.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byl umořen státní dluhopis stříbrné renty, stěžovalo si Ředitelství státního dluhu v Praze. Rekursní soud stížnost odmítl. **D ů v o d y:** Nejprve dlužno se zabývatí předběžnou otázkou, zda je Ředitelství státního dluhu v Praze oprávněno k opravnému prostředku. Otázku tu sluší záporně zodpověděti. Zodpovědění její závisí na tom, zda zákonně přísluší tomuto úřadu takové právo. Zákonem ze dne 22. prosince 1920, čís. 686 sb. z. a n. bylo pro správu státního dluhu republiky Československé zřízeno Ředitelství státního dluhu a § 2 zákona toho stanoví, že bližší ustanovení o působnosti ředitelství se ponechávají nařízení vlády. Tímto nařízením jest nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n. a uvedeno v § 7 o úkolech ředitelství co do umoření státních dlužních úpisů toto: pol. 11 »v příčině amortisace státních dluhopisů a kuponů dávati příslušnému soudu vyžádané zprávy a ústřední státní pokladně poukazy k výkonu amortisace; míti v patrnosti nesprávné nebo vadné edikty amortisační, dbáti toho, aby nepřislušné nebo nesprávné edikty neb nálezy amortisační nevešly v moc práva a za tím účelem vésti se soudem potřebnou korespondenci, a neměla-li by úspěchu, podati zprávu ministerstvu financí.« Z toho jest patrné, že soudy musí o každém kroku v řízení o umoření státních dluhopisů vyrozuměti Ředitelství státního dluhu za tím účelem, by nedošlo k nepřislušnému vyřízení ediktů a nálezů umořovacích, že jim však nepřisluší řádné opravné prostředky proti amortisačním nálezům soudů, nýbrž, pakli zakročení nemělo úspěchu, jest se mu obrátiti na ministerstvo financí. Jest tedy stížnost nepřípustnou a bylo ji odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by znovu rozhodl o stížnosti Ředitelství státního dluhu.

D ů v o d y:

Rekursní soud upírá neprávem na základě §u 7 čís. 11 vládního nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n. Ředitelství státního dluhu oprávnění ku stížnosti proti umořovacím nálezům. Ředitelství státního dluhu bylo tímto předpisem uloženo, by mělo v patrnosti nesprávné nebo vadné umořovací vyhlášky, dbalo toho, by nepřislušné neb nesprávné vyhlášky a nálezy umořovací nevešly v moc práva, aby za tím účelem vedlo s dotyčným soudem potřebnou korespondenci a, neměla-li

by úspěchu, podávalo zprávu ministerstvu financí. Pod korespondenci s příslušnými soudy, která má zabrániti, by vadné nebo nesprávné vyhlášky a nálezy nevešly v moc práva, nelze rozuměti nic jiného, než podávání opravných prostředků proti pochybeným usnesením soudů ve věcech umořovacích, neboť jiným způsobem nelze vůbec zabrániti, by se usnesení, jimiž navrhovatelé nabývají již určitých práv, nestala právoplatnými (§ 9 nesp. říz.). Jde tu o vědomou výjimku z pravidla §§ 1 a 2 služební instrukce pro finanční prokuratury ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák., již byla zastupováním eráru před soudy, tedy také podáváním opravných prostředků, pověřena finanční prokuratura až na případy upravené zvláštními předpisy podle předposledního odstavce §u 2 I. této instrukce. Z ustanovení, že Ředitelství státního dluhu má podávati zprávu ministerstvu financí, neměla-li jeho korespondence se soudy úspěchu, nelze nic získati pro názor, zastávaný rekursním soudem, neboť ani ministerstvo financí nemůže podávati opravné prostředky proti soudním rozhodnutím, nýbrž pouze finanční prokuratura, jejíž uvědomění však není předepsáno. Právě z toho, že Ředitelství státního dluhu má podávati zprávu o bezúspěšnosti své korespondence nikoliv finanční prokuratuře, nýbrž přímo ministerstvu financí, nutno dovozovati, že se tu korespondencí nerozumí pouhá upozornění soudu, nýbrž opravné prostředky. Stížnost Ředitelství státního dluhu proti umořovacímu nálezu prvního soudu byla proto neprávem odmítnuta jako nepřipustná.

Čís. 5536.

Zadržovací právo dle §u 471 obč. zák. nemá sloužiti k chikanosnímu protahování sporu a proto nemá míti námitka, že tu jest (zadržovací právo), za následek zamítnutí žaloby na vydání věci, nýbrž jen to, že jest žalovaného odsouditi k vydání věci toliko na vzájemné plnění.

Předpisy §§ 1109 a 1440 obč. zák. nejsou předpisy práva velícího a mohou býti úmluvou stran z platnosti vyloučeny.

Nestačí pouhá ochota k vzájemnému plnění ve smyslu §u 471, odstavec druhý, obč. zák.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, Rv II 478/25.)

Dne 11. listopadu 1923 uzavřely strany smlouvu, dle které žalobkyně odevzdala žalovaným do vlastnictví hotovost 1900 Kč a veškeré své domácí a hospodářské nářadí, začez se žalovaní zavázali poskytovat žalobkyni až do její smrti byt o jednom pokoji a ji úplně stravovati a v případě nemoci ošetřovati, při čemž bylo dále ujednáno, že žalovaní jsou povinni 1900 Kč, jakož i domácí a hospodářské nářadí vrátiti, kdyby u nich nemohla setrvati. Dle tvrzení žalobkyně ukázalo se za krátko, že její pobyt u žalovaných je nemožným. Když od žalovaných žádala vrácení 1900 Kč a svršků, vynutili prý na ní pod pohrůzkou, že jí jinak peníze nevrátí, úpis, dle něhož žalobkyně měla ponechati žalovaným až do konce roku 1926 pozemek »Novinu« ve výměře dvou měr, který má žalobkyně jako vdova po panském kováři od velkostatku v dlouhodobém pachtu. Žalobkyně žalobou, o niž tu jde, domáhala se na žalovaných ode-